

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. V. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, č. j. MV-89917-9/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2016, č. j. 57 A 22/2016 – 70, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 3. 2017 směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Žalovaná svým rozhodnutím zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila jím napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-60541-22/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby této Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Uvedený návrh odůvodnil tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku téměř nevyhnutelně dojde k zahájení řízení o správním vyhoštění a s tím souvisící bezprostřední hrozba nuceného opuštění území České republiky. To by pro stěžovatele představovalo zásadní újmu, jež by navíc byla umocněna znemožněním jeho účasti na soudním řízení. Přiznáním odkladného účinku by nadto nemohla jiným osobám vzniknout jakákoli újma. S jistotou lze tvrdit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemohlo být v žádném ohledu rozporné s veřejným zájmem, natožpak s důležitým veřejným zájmem. Na druhou stranu lze spatřovat veřejný zájem v tom, aby stěžovateli byla zachována všechna procesní práva a tím bylo učiněno zadost jeho právu na spravedlivý proces. Stěžovatel v tomto ohledu odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, dle kterého *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka*

vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“ Stěžovatel dále tvrdí, že v případě nuceného opuštění území České republiky bude muset vynaložit značné náklady na cestu do své vlasti, zde pak další náklady na pobyt a rovněž opětovné cestovní výdaje v případě, že bude jeho stížnost úspěšná, přičemž nelze opomíjet ani skutečnost, že stěžovatel bude vytržen ze svého domovského prostředí a jeho postavení bude značně ztíženo. Stěžovatel zde má vytvořené sociální a ekonomické zázemí, působí jakožto osoba samostatně výdělečně činná a žije zde již několik let.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užitje přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS).

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, s tím, že pro obdobnost jeho věci je namíste přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem stěžovatele neztotožňuje, neboť prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, kdežto v případě stěžovatelem odkazovaného usnesení bylo sistovaným správním rozhodnutím tehdejšímu stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu.

Již z kontrastu merit nastíněných správních rozhodnutí je zjevné, že se okolnosti stěžovatelovy situace podstatně liší od okolností, za kterých Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku usnesením 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Prvostupňovým rozhodnutím nedošlo ke změně stěžovatelova pobytového statusu, a důvody, pro které by měl dle stěžovatele být přiznán odkladný účinek, se za situace, kdy dosud není nastolen problém vyhoštění, nejví být aktuálními ani relevantními. Je přitom v dispozici stěžovatele, zda potenciálnímu zahájení řízení o správním vyhoštění předejde tak, že svůj pobyt zlegalizuje jinými prostředky. Povinnost opustit území České republiky je, krom dalších, předmětem řízení o správním vyhoštění, nikoli řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tedy stěžovatel argumentuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti právem na spravedlivý proces v ohledu jeho osobní komunikace s advokátem a případné osobní

pokračování

účasti na soudním řízení, není pro zachování tohoto práva nezbytné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Lze podotknout, že nastane-li stěžovatelem předvídané zahájení řízení o správním vyhoštění, a dojde-li v jeho závěru k uložení správního vyhoštění, má případná správní žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince dle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, odkladný účinek, nebylo-li důvodem pro vyhoštění cizince ohrožení bezpečnosti státu. Dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu pak bývá ve věcech správního vyhoštění návrhům neúspěšných žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zásadně vyhověno. Pokud tedy stěžovatelem předvídaný scénář skutečně nastane, jsou zde prostředky, kterými bude s vysokou pravděpodobností zajištěno zachování jeho práva na spravedlivý proces, případně též předejít zpretrhání jeho sociálních a ekonomických vazeb apod.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo osvědčit naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 věta druhá s. ř. s., zejména pak, že by právní následky dotčených správních rozhodnutí pro něj znamenaly tak závažnou a bezprostřední újmu, která by odůvodňovala odklad jejich účinků. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelův návrh zamítl, přičemž podotýká, že tímto rozhodnutím žádným způsobem nepředjímá způsob rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. března 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu